

denen dienen moeten". Bedoeld zijn daar de verstrooiden, die na de Ballingschap in Egypte woonden. Ook in Joh. 7:35 is er van „de verstrooide Grieken", d.i. de Joden, die tengevolge der ballingschap buiten het erfland der Vaders woonden, sprake; en in Jak. 1:1 van „de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn", d.i. van Israël in geestelijken zin, het vernieuwde Israël, dat uit bekeerde Joden, die in Syrië woonden bestond. Maar na de verwoesting van Jeruzalem komt het met den vloek des Heeren beladen in de eigenlijke en eeuwenlange verstrooiing onder de volkeren der aarde.

Dr A. Kuyper schreef in Om de Oude Wereldzee, in 't hoofdstuk over Het Joodsche probleem: „Israël onder de Volken is en blijft een providentiële wonder voor wie in de profetieën geloof, een onoplosbaar raadsel voor wie ze verwerpt. Een volk van nog geen vier miljoen in het getal, omringd door de Philistijnen, Edomieten, Moabieten, Ammonieten, Pheniciërs en Syriërs vlak op zijn grens; en bedreigd, aangevallen en ten ondergebracht door Assyriërs, Babyloniërs, Grieken, Perzen, Egyptenaars en Romeinen, is uitgezwerm naar alle windstreken tot diep in het hart van Azië, langs heel Afrika's noordkust, heel Europa over, tot in Amerika, en zelfs tot in Australië. Het is in die uitzwerming verviervoudigd in aantal. Het heeft de hardste en wreedste vervolgingen doorstaan. En terwijl niet alleen Philistijnen, Pheniciërs, Moabieten en Ammonieten, maar ook Assyriërs en Babyloniërs, als rijk en als volk, spoorloos verdwenen zijn, heeft uit de volkerenmassa, in wier midden Israël opkwam, alleen het Joodsche volk zich als natie, als samenghangend geheel, weten te handhaven, nu reeds 30 eeuwen lang, en beschikt, dank zij zijn talent en geldmacht, thans nog over een wereldpositie, die allerwegen ontzag, soms zelfs schrik en angst inboezemt, en een algemeene contra-actie in het anti-semitisme deed opkomen."

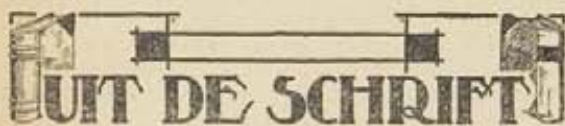
Wij staan bij het Jodendom dus wel voor verschillende vragen.

Na dit inleidend artikel over de Verstrooiing der Joden en haar oorzaak hoop ik de volgende punten (behoudens eenige wijziging) achtereenvolgens te behandelen:

iets over het Anti-semitisme,
de motieven voor de Jodenvervolgung,
de onuitroeibaarheid der Joden,
ons oordeel over de vervolgingen,
de bedoeling van het Zionisme,
of God Kanaän aan de Joden heeft terugbeloofd,
de bekeering der Joden en al of niet afzonderlijke kerkformatie.

Z.

JOH. J.

Twee zwaarden.

En zij zeiden: Heere! ziehier twee zwaarden. En Hij zeide tot hen: Het is genoeg. Luk. 22:38.

Naar deze woorden verwees de bekend geworden bul Unam Sanctam (1302) van Bonifatius VIII, die de pauselijke macht ontvouwde: twee zwaarden zijn haar toevertrouwd, een geestelijk en een tijdelijk. „Want toen de apostelen zeiden: ziehier twee zwaarden, n.l. in de kerk, wijl de apostelen spraken, toen heeft de Heere niet geantwoord, dat dit te veel was, maar dat het genoeg was. Voorzeker verstaat hij, die ontkent, dat de pauselijke macht ook een tijdelijk zwaard voert, het woord des Heeren slecht, dat Hij sprak: keer uw zwaard weer in zijn scheede. Beide zijn dus in de macht der kerk: een geestelijk en een stoffelijk zwaard. Maar wel is waar zoo, dat het laatste vóór, het eerste echter dóór de kerk moet worden gehanteerd. Het geestelijke door de priesters; het stoffelijke door de hand van koningen en krijgvoerders, maar dan toch naar den wil van den paus, en zoolang hij het dult." De bul gaat zelfs zoo ver, dat het geloof aan de absolute macht van den paus voor alle schepselen noodzakelijk tot zaligheid wordt genoemd. Het is zeker wel de diepzinnige ironie der historie, dat met dezen paus de pauselijke macht haar toppunt bereikt had, en de Avignonsche ballingschap, straks het pauselijke schisma, volgden, met alle daarmee gepaard gaande verbastering van het pausdom. Toch bracht zelfs de jongste keuze van een nieuwen paus de leer der twee zwaarden weer in herinnering. Nog steeds is Rome niet slechts geestelijk, maar ook wereldlijk georiënteerd; en bij zijn kroning is het ook dezen nieuwen paus weer toegeroepen: „Weet het wel, dat gij zijt de vader van koningen en keizers, de gebieders der volkeren, de stedehouder van onzen Heer en Heiland Jezus Christus op aarde!" Nog in 1886 werd uitgesproken: „De paus is de eenige, zelfstandige autoriteit, alle anderen zijn slechts afgeleide majesteiten." Dit alles ligt diep in de Roomsche kerkleer verankerd, en heeft beteekenis voor de tegenstelling van Rome en de Reformatie, al

schenken we daar tegenwoordig helaas niet zooveel aandacht meer aan.

Het dunkt ons voor Rome een pijnlijke zaak, dat rustige overdenking van de woorden der discipelen over de twee zwaarden toont, dat ze in onverstand gesproken werden. Hoe menigmaal Jezus ook reeds over Zijn lijden en sterven gesproken had, en daarbij steeds ook weer in het licht gesteld had, dat zij, de discipelen, achter Hem zouden komen op den kruisweg, en den drinkbeker zouden drinken, dien Hij nu dronk, en met den doop gedoopt worden, waarmee Hij thans gedoopt werd, nog steeds verstonden zij Zijn woorden niet, noch den ernst der tijden. Ze wilden strijden voor Jezus; met Hem in de gevangenis, en in den dood gaan; en ze verstonden niet, dat Jezus moest overgeleverd worden in de handen der zondaren, en gedood worden; en nog veel minder, dat het hún straks evenzoo zou vergaan. Ze moesten dat echter toch weten. De tijd voor dit alles was reeds zeer nabij. De ure was gekomen, en de macht der duisternis; niet slechts voor Jezus, maar ook voor de Zijnen. Ze zouden het nu heel spoedig ondervinden. Daarom zei Jezus het hun nogmaals, in eindeloos geduld; nu met een tegenstelling, om het onderscheid van vroeger en thans goed te doen uitkomen. Vroeger konden ze op reis gaan zonder geld en allerlei reisbenodigdheden; de menschen ontvingen hen gaarne en hartelijk, gul en gastvrij, juist als discipelen van Jezus, den grooten leeraar en wonderdoener. Maar nu staat het volk gansch anders tegenover Hem. Hij heeft de massa teleurgesteld, omdat Hij geen aardsch koninkrijk bracht; geen macht en geluk hier op aarde; geen verlossing van de vijanden; maar alleen zaligheid en zondevergeving, en een geestelijk koninkrijk. Teleurgesteld zal het volk van nu aan geen Hosanna meer roepen, maar kruis Hem schreeuwen, en wie bij Hem behooren zullen van nu aan dezelfde vijandschap ontmoeten. Daarom moeten de discipelen er op bedacht zijn, van nu aan voor zichzelf te zorgen, niet alleen voor hun voedsel en onderhoud, maar zelfs voor het behoud van hun leven. Bij de onweerstandelijk opkomende vijandschap tegen Jezus en de Zijnen, gaat zelfs hun leven gevaar lopen. Ze zullen dit nu eerst aan Jezus zien.

Treuren de discipelen over deze veranderde verhoudingen? Zijn ze er verbaasd over? Begrijpen ze maar niet, waarom alles nu zoo loopt? Gaat het zoo dwars tegen hun verwachtingen in? Laten ze er dan toch oog voor krijgen, dat het reeds vanouds alzoo voorzeggd was door Gods Woord, en dat dit alles niets anders is dan de vervulling van de Schriften tot het einde toe. Alles moet volbracht worden tot het einde wat Gods Woord voorzeggde. Ook Jezus' leven moet zóó ten einde toe verlopen. Dit is de eenige maastaf voor Zijn leven. Maar als Hij heengaat als een misdadiger, dan zullen zij in Zijn lot deelen. De tijden worden nu zeer ernstig. En dat is naar Gods wil en welbehagen, naar Zijn raad en plan, in de Schriften geopenbaard.

Maar de discipelen realiseeren zich dit alles niet, en, waar Jezus over een zwaard sprak, dat ze zouden moeten koopen, antwoorden ze volijverig, als trouwhartige kinderen, in onverstand: „Heere! ziehier twee zwaarden!" Ze vinden het prachtig, Jezus te kunnen toonen, dat ze niet geheel onvoorbereid zijn; en ze bemerken zelf niet, dat ze hier weer even kinderlijk over zwaarden praten, als eens over brooden, toen Jezus hen gewaarschuwd had voor den zuurdeesem der Farizeërs. Matth. 16:5-12.

Jezus antwoordde kort: „Het is genoeg". Ze behoeven zich daar nu verder geen zorgen over te maken. Zoo is het wel goed. Zoo is het voldoende. Ze behoeven niet naar méér wapenen uit te zien. Ze zullen het heel spoedig wel ondervinden en wat er nu geschiedt gaat, en dat zal hen leeren. Dan zullen ze Jezus' woorden beter verstaan. Er was nog zooveel, dat ze nu nog niet verstonden, maar later uit de feiten leeren zouden, Joh. 13:7; Jezus moest in dezen tijd nog wel meer maar kort afdoen, waarover hun later het licht zou opgaan, Joh. 18:12v. Daarom maakt Jezus hier thans ook, met enkele woorden, een einde aan het gesprek. Hij haast niet, en overhaast nooit. Hij heeft het hun gezegd; straks zullen ze 't gaan ervaren, dat Hij, en zij met Hem, met de misdadigen gerekend worden. Zijn leven was lijden tot het diepste punt toe, om der zonden wil. De discipel is niet boven den meester, noch de dienstknecht boven zijn heer; het zij den discipel genoeg, dat hij worde gelijk zijn meester, en de dienstknecht gelijk zijn heer. Indien zij den Heer des huizes Beëlzebul hebben geheeten, hoeveel te meer Zijne huisgenooten, Matth. 10:24v. Daar heeft Jezus de Zijnen bij het afscheid nog telkens weer aan herinnerd; hier en ook Joh. 15:20.

Het blijkt moeilijk te leeren voor de menschen, dat dit leven lijden moet zijn vanwege de zonde, naar Gods wil. Wij allen grijpen naar heerlijkheid en heerschappij; en het dienen en zichzelf overgeven ligt ver van ons af. Het is niet alleen Rome, dat nog altijd twee zwaarden voeren wil, maar ook wij laten ons gaarne gelden. Het eschatologisch leven in spanning en verdrukking, als gasten en vreemdelingen op de aarde, ruilt elk mensch van

nature gaarne in voor een leven, waarin wij het reeds gegrepen hebben, en waarin we er reeds zijn! Het blijft de groote verzoeking, of we in geringheid en dienst, in lijden en strijden kunnen wachten op onzen Heer, totdat Hij ons tot koningen en priesters Gode en den Vader maakt. Wij kunnen het vaak niet. Jezus kon het wel. Tot het einde. En Gode zij dank: Zijn leven in lijden en sterven tot het einde bedekt onze tekortkomingen hierin.

E. V.

A. R.

Reisindrucken. (IV.)

Over „Jeruzalem" en omgeving.

Zooeven ben ik de Mississippi-rivier gepasseerd. Als kind had ik voor dien naam altijd een onbestemden eerbied. En nu ik in het vóór-Mississippi-gedeelte van de route Chicago-Newton (want ik ben op weg naar Pella, de Scholte-stad, alwaar ik morgen driemaal hoop te preeken), enkele brieven heb afgedaan, kan ik eindelijk weer eens wat gaan schrijven voor „De Reformatie". 't Is al weer heel lang geleden, dat ik 't deed; en de laatste copie is me reeds gedrukt onder de oogen gekomen; want tot mijn eigen verrassing kan ik om blad hier geregeld lezen, waarheen ik ook reis, zonder dat 't me van Goes wordt toegesonden. Schrijven was evenwel eerder me niet mogelijk. 't Is hard werken geweest, maar ook mooi werken.

Dat ik in Grand Rapids aangekomen was, begrepen de lezers reeds. Daar is de Theol. Hoogeschool van onze zusterkerk. Mijn hart klopte dus van puur broederbloed. Hoe zou 't zijn? Zou ik er op mijn gemak zijn? Na de van uit Nederland geëefde invloeden van verdachtmaking.

Op die vraag zou ik anders dan vroolijk moeten antwoorden, wanneer ik tegen den zesden hoogleeraar te Kampen of tegen 't promotierecht van Kampen was. Voor wie tegen die beide is, moet Grand Rapids wel een oord zijn om spoedig te verlaten. Stel u voor: ze hebben daar zomaar zes volledige theologische professoren! En dat aan een school, die uitgaat van een veel kleinere kerkengroep, dan de Nederlandsche Gerel. Kerken zijn! Een school, die thans een aantal studenten heeft, dat, zelfs als ik de dominees-studenten (!!!) o schrik van menigen nederlander!) meereken, veel geringer is dan het aantal der te Kampen ingeschrevenen. De broeders, die nu al vast den zesden hoogleeraar te Kampen tegenwerken (ik had er pas op gerekend tegen synodetijd, maar helaas, ik las prof. Greijdanus' opmerkingen contra prof. Grosheide's ijvering dienangaande) zouden hier zich dus wel wat ongemakkelijk voelen. Ondergeteekende evenwel niet. Integendeel, ik heb respect voor een betrekkelijk kleine kerkengroep, die haar eigen school goed en ruim en onbenepen verzorgt, en geen last van tegenwerking heeft. En dan dat promotierecht! We hebben 't vaak vernomen, dat een opleidingsschool, die van de kerken uitgaat, niet meer doceeren of in geen vak meer examineeren mag, dan net precies voor de kerkelijke bediening noodig is; ze moet strikt blijven staan bij wat iemand noodig heeft, om predikant te worden. Mondjesmaat. Maar wie zóó redeneert, die zou al wederom hier in Grand Rapids zich zwaarlijk begeven. Stel u nogmaals voor: de faculteit (aldus heet het college van theologische hoogleeraren hier zóó maar), verleent niet minder dan TWEE wetenschappelijke graden, die men NIET noodig heeft, om predikant te kunnen worden. Wat is dat nu, o gij Nederlandsche broeders, zusters, wat is dat nu: afval of ontwijking? Wie vóór: „afval" stemt, moet voorloopig maar niet naar Grand Rapids toe; misschien is zelfs prof. Hepp dat met me eens. Maar wie met mij stemt vóór: „ontwijking", die kan hier in Grand Rapids onbekommerd ademen. Hetgeen ik dan ook dankbaar gedaan heb. Ik hoop nu maar, dat prof. dr. V. Hepp als mede prof. dr. H. H. Kuyper, die de punten, waarin ik van hen verschil, nog al van betekenis bleken te achten, óók voor de broeders van Grand Rapids, zoo langzamerhand de punten van verschil tusschen hen zelf en „de leiders der Chr. Ref. Church" óók eens van betekenis zullen blijken te achten voor de broeders en zusters in Nederland. Want één ding is zeker: de zwarte vonnissen, die in Nederland (als 't over Kampen ging) geveld zijn over een practijk, als in Grand Rapids doorkalm gevolgd wordt, zijn tienmaal scherper, en honderdmaal taaier, dan de vonnissen, die ik in achter mijn rug geschreven brieven heette geveld te hebben over de meeningen van particuliere personen inzake de gemeene gratie (één er van heb ik al gelezen).

O, o, nu draaft hij door, hoor ik iemand zeggen.

Maar deze iemand vergeet, dat bij de debatten over Kampen's promotierecht de Heere Christus zelf betrokken is geworden. Niet, dat sommige menschen het niet verkozen, maar dat de Heere het niet wilde, is aan ons verteld. Zoodat ik maar zeggen wil, dat „De Heraut" en „Credo" thans best eens kunnen gaan schrijven over de geschilpunten, die Zij hebben met „de leiders der amerikaansche kerk". Verandering van spijt doet hun lezers eten. Misschien wordt tegen prof. Aalders' voorgenomen bezoek aan Amerika dan óók wel bezwaar ingebracht. Want het gaat natuurlijk allen recht en billijk en vooral: open toe!

Maar deze iemand vergeet, dat bij de debatten over Kampen's promotierecht de Heere Christus zelf betrokken is geworden. Niet, dat sommige menschen het niet verkozen, maar dat de Heere het niet wilde, is aan ons verteld. Zoodat ik maar zeggen wil, dat „De Heraut" en „Credo" thans best eens kunnen gaan schrijven over de geschilpunten, die Zij hebben met „de leiders der amerikaansche kerk". Verandering van spijt doet hun lezers eten. Misschien wordt tegen prof. Aalders' voorgenomen bezoek aan Amerika dan óók wel bezwaar ingebracht. Want het gaat natuurlijk allen recht en billijk en vooral: open toe!

1) Een term uit het door De Heraut overgenomen Banner-artikel.

Maar
lingen,
niet den
een nab
Trouw
wel stem
la Grand
zoo bang
een slag
gratie? V
om al e
kan hij
Want
debat, di
en predi
het gebo
heeft
gaderin
ook op l
heele
alge
matis
wederleg
leeraar
was mij
form
niet
1924. C
en acht
lingen (e
het achte
amerika
schen de
hoop, des
ter zake,
zoet vro
zeker ik
Ik ben b
nauwkeu
toogen,
Kamper
dat de k
zullen ze
Hepp te
daar is
bezorgd?
Ergo:
Grand E
uitbouw!
In dat
meene gr
Gods wil
vereenig
ten ver
heel erg,
dat óók
schilt.
Intusse
Mississi
mogen w
daarom
blijf in G
ken voor
amerika
de betee
tot „bez
cist heeft
wachten
deeren; e
minder
d' rüber.
teur „n
figuere n
maal zul
dus van
dat gaan
apreken
achterbak
Banner"
En dan
eigen gel
geloopen
sena één
lang vóór
lid is, da
den Bann
aan één
Althans,
Wil ik
geteekend
niet behoe
leiders de
tot nu to
den. Ma
U is hee
Berdman
uw tour
zich getr
gedraagt,
maar ook
Vreemd,
Banner-r
Beets in
nen mede
wien u
kende. Ik
soreable
telijk var
uit eigen
kort gele